

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΙΑΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΪΤΣ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια
ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Νά τὸ δάσος!... Νά τὰ δένδρα, γερνά τώρα ἀπ' τὴν παγωνιά, νὰ τὸ μονοπὶ πού πῆρε δταν τὸν βοήθηε γὰ πρῶτὴ φορά μπροστά της...

Προχωρεῖ ἀγά-ἀγά. Τὰ μάτια της εἶνε βουρκωμένα. Νομίζει πὸς θὰ τὸν δῇ νὰ κάθεται στὸ ἴδιο μέρος κι' ἀνατριχάζει...

Μά ἀλλοίμονο!... Τὸ δάσος εἶνε ἔρημο. Στέκει μυχρός

στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου πού τὸν πρωταγκίκερος νὰ κάθεται και δυνατοὶ λυγοὶ τινάζουν τὸ ντελικάτο της κορμί.

— Ὁ ἀγαπημένα μου, ἀγαπημένα μου, πού εἶσαι!...

Ἡ ἀτυχὴ Ἰωάννα νομίζει πὸς θὰ δῇ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸν λατρευτὸ της νὰ παρουσιάζεται μπροστά της ἀνάμεσα στὰ χαμόκλαδα... Μά τὸ δάσος εἶνε ἔρημο... Κάποιο πούλι κελαιεὶ γλυκὰ και μελαγχολικά πάνω σὲ μιὰ τιά...!

Ἡ Ἰωάννα θυμάται, θυμάται και στενάζει!... Θυμάται πὸς ἔκει στὴ ρίζα τῆς γέφυρας βαλανιδιᾶς πρωτοκάθισαν μετ' αὐτὴ και πρωτομίλησαν γι' ἀγάπη. Θυμάται τὰ γλυκὰ, μελαγχολικά του ματί... Θυμάται τὴν συγκινημένη, τρεμουλιαστὴ φωνή του... τὰ λόγια του... τὸ στήθος της φουσκώνει, τὰ μάτια της βουρκώνουν. Πέφτει μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γλῶσσι και κλαίει...

— Ζώης!... Ζώης... γλυκὲ μου, πρῶτὴ μου και στερεὴ ἀγάπη, χρυσάφι μου... Ζώης πού εἶσαι!... Ἀγαπημένα μου, καλὲ μου Ζώης, γιατί νὰ πεθάνης!... Σ' ἀγαποῦσα τόσο καλὲ μου!...

Ὁι λυγοὶ τὴν νιγύνουν, τὸ εὐπλαστο, λυγρὸ κορμὶ της τινάζεται ἀπὸ δυνατοὺς σπασμοῦ, τὰ δάκρυά της τρέχουν ἀφθονα, νομίζει πὸς θὰ πεθάνη κι' αὐτὴ, θέλει νὰ πεθάνη, ἔκει στὸ μέρος πού πρωτογνωρίστηκαν...

Μά δὲν πεθαίνει κανεὶς ἐκεῖ εὐκόλα, δταν εἶνε τόσο νέος, γεμάτος ὕγια και νεῖα...!

Και ἡ Ἰωάννα συνέχεται ἀγά ἀγά, σφογγίζει τὰ δάκρυά της, ἀκουμπᾶ στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου και κυττάει γύρω της... Τὴ ἤσυχια πού εἶνε!... Τὴ γαλήνη!... Μονάχα τὰ γυμνομένα κλαδιὰ σαλεύουν ἀλαφρὰ... Μικρὰ, πολύχρωμα, πρόσχαρα πουλάκια πετοῦν ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ἀφίοντα μελωδικοὺς λαρυγγισμοὺς και πουρπουλητά...

Ἡ Ἰωάννα κλείνει τὰ μάτια της και βυθίζεται σὲ ορμησμούς. Πού νάσαι τώρα ὁ ἀγαπημένος της; Εἶν' ἀλλῆθια πὸς ἡ ψυχὴ τῶν νεκρῶν γυρίζουν ἐδῶ κάτω στὴ γῆ, στ' ἀγαπημένα τους μέση; Κι' ἂν εἶνε ἐκεῖ... Ἄν εἶν' ἐκεῖ; Ἢ... τότε ὁ Ζώης βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή ομιά τους, ἔκει γύρω κάπου... Ἡ ψυχὴ του φτερουγίζει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της σάν πουλάκι λυπημένο, τὴν βλέπει, ἀκουσε τὰ κλάματα και τοὺς θρήνηους της... Πόσο τὴν πορηγοροῦν ὅλες αὐτὲς ἡ μεταφυσικὲς σκέψεις της! Ἰωάννα! Νομίζει πὸς θ' ἀνοίξει τὰ μάτια της και θὰ τὸν δῇ ἔξω ἀπὸ μπροστά της. Ρεζώνει τόσο βαθειά στὸ μυαλό της ἡ ἰδέα αὐτὴ, πιστεύει τόσο στὴ σκέψη της ὡστε ἀναστοιχάει καθώς βρίσκεται μὲ κλειστά τὰ βλέφαρα: — Ἢ θὰ τὸν δῶ μόλις ἀνοίξω τὰ μάτια μου!... Θεέ μου, ἄς τὸν δῶ γιὰ μιὰ στιγμή και μόνο!...

Ἐξερπη ἀνατριχάζει. Ἡ σκέψη της σταματᾶ. Τὸ αἷμα της ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι της. Ἡ καρδιά της δὲν χτυπᾶ περὶ, σταματᾶ σχεδὸν σὲ παλμούς της. Τὴ συνέβη; Ἐνῶ ἔκανε τὴς σκέψεις αὐτὲς ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θρόϊσμα κάπου ἔκει κοντὰ της κι' ἔπειτα βήματα ἐλαφρὰ!... Ἐδάκουσε στάθηκε πλαί της!...

Ἡ Ἰωάννα ἰλιγγιᾶ... Νομίζει πὸς θὰ ξεψυχήσει. Δὲν τολμᾶ ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της. Τρέμει στὴν ἰδέα πὸς θ' ἀντικρύση ἕνα νεκρὸ, ἐστὸ κι' ἂν ὁ νεκρὸς αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος πού πρωταγάπησε, πού τόσο ἀγάπησε...

Ἐχει σαστίσει, δὲν ξέρει τί νὰ κάμη; Νά σηκωθῇ και νὰ φωνῆ τραχῆ, μὲ κλειστά τὰ μάτια; Νά φωνάζῃ βοήθεια...!

Μά δὲν προσφάται νὰ τελειώσῃ τὴς σκέψεις της. Μιά φωνὴ ἤκει στ' αὐτὰ της:

— Δεσποινὶς Ἰωάννα! Κοιμᾶστε!...

Ἡ Ἰωάννα ἀπορεῖ τώρα πὸς πολύ. Ποιὸς εἶνε λοιπὸν; Ἡ φωνὴ τῆς εἶνε

ἐντελὸς ἀγνώριστη. Μά τί σημαίνει: Μιά φορά δὲν εἶνε φάντασμα; εἶνε φωνὴ ζωντανῶ ἀνθρώπου. Κι' ἄμεσως συγκεντρώνει ὅλο τὸ θάρρος της κι' ἀνοίγει τὰ μάτια της.

Μιά γρηθὰ χροικὴ στέκει μπρὸς της και τὴν κυττάει. Ἡ Ἰωάννα τὴν βλέπει κατὰματα και δὲν ξέρει τί συμβαίνει, τὴ νὰ τῆς πῇ. Μά ἡ γρηθὰ γυναίκα τὴν βγάξει ἀπ' τὴ δυσκολία αὐτὴ.

— Δεσποινὶς Ἰωάννα, τῆς λέει πάλι, συγχωρήστε με πού σὰς ἀνησυχῆσα. Ἐπρεπε ὁμως νὰ σὰς δῶ ἀφύπνιστο, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Ἐπρεπε νὰ σὰς συναντήσω τὸ γρηγορώτερο, πρὶν φύγετε ἀπὸ τὸ χωριό... Και ἔζητε βέβαια, καταλαβαίνετε γιατί!...

Ἡ Ἰωάννα δὲν ξέρει τίποτα, δὲν καταλαβαίνει τίποτα. Και ρωτᾶει μηχανικά:

- Ποιά εἶσθε, κυρία;
- Ἡ γρηθὰ γυναίκα κουνᾶει μελαγχολικά τὸ κεφάλι της.
- Δὲν με θυμόσατε!... Μὲ ξεχάσατε;
- Συγγνώμη, κυρία, δὲν θυμοῦμαι... Πῶς σὰς λένε;
- Ἡ χροικὴ στέβει τὸ κεφάλι της και ψιθυρίζει στεναζόντως:
- Μαγκέ, θεῖα Μαγκέ.
- Θεῖα Μαγκέ!... Εἶστε ἡ θεῖα Μαγκέ!... Θεέ μου! Θεέ μου, συγχωρήστε με!... Ναι, νὰ τώρα θυμάμαι... Συμπαθήστε με πού δὲν σὰς γνώρισα ἄμεσως... Ἐμουν τόσο ζαλιωμένη, τόσο λυπημένη... Ὁ, θεῖα Μαγκέ, συγχωρήστε με... Ἐσεῖς ἔζητε, καταλαβαίνετε πόσο ὑποφέρω... Ἐκάματο καλὰ πού ἤρθατε. Κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ σὰς δῶ. Θάρχομουν νὰ σὰς ἐβλεπα πρὶν φύγω. Θάρχομουν γιατί... γιατί σεῖς μόνον μοῖρεῖτε νὰ μοῦ μιλήσετε γι' αὐτὸν. Πέθαβε σπῆτε σὰς, κοντὰ σας, στὴν ἀγκαλιά σας, δὲν εἶν' ἐκεῖ; Στάθηκετε δευτέρα μῆτερα του! Ὁ, θεῖα Μαγκέ, τί καλὴ πού εἶστε πού ἤρθατε! Πόσο σὰς εὐγνωμονᾶ... Ἐρθε ἐδῶ πού ὀλίγο, ἐκάρησα κι' ἔκλαιγα... Εἶμαι τόσο δυστυχομένη, τόσο δυστυχισμένη!...

Τὰ μάτια της; Ἰωάννας βουρκώνουν πάλι, ἡ φωνὴ της τρέμει. Μόλις μοῖρεῖ νὰ συνεχίσῃ:

— Καθῆστε, θεῖα Μαγκέ... καθῆστε, σὰς παρακαλῶ, ἐδῶ πλαί μου, κοντὰ μου... Πέστε μου γι' αὐτὸν, μιλήστε μου... μιλήστε μου... Γιατί δὲν μοῦ γράφατε πὸς ἔταν βαρετὰ ἀρρώστως; Θάρχομουν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ τὸν δῶ... Μά καθῆστε... Τὴ κρατᾶει ἔκει; Παναγία μου!... Κυρία τῶν Ἀγγέλων!... Γράμμα!... Εἶν' ἀπὸ τὸ Ζώης!... Ναι!... Πέστε μου... Τώρα καταλαβαίνω γιατί τρέξατε νὰ με βρῆτε... Ὁ σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐγνωμονῶ!...

Τὰ δάκρυα της Ἰωάννας τρέχουν ἐλευθερα παιὰ ἀπὸ τὰ μάτια της και πλημμυρίζουν τὸ μάγουλό της. Τὸ στοργικὸ, πατρυνικό της στήθος ἀνεβοκατεβαίνει. Ἐχει ἀποκομῆ μιλῶντος... Τῆς κόπρηε ἡ ἀναπνοή... Ἀπλώνει μόνον τὰ χέρια της πρὸς τὴν θεῖα Μαγκέ ἰκετευτικά και τῆς ἐπταί τὸ γράμμα, κυττάζοντὰς τὴν παρακλητικά στὰ μάτια.

Ἡ θεῖα Μαγκέ, ἡ ἀγαθὴ και πονόψυχη σπιτονοικοκυρὰ τοῦ Ζώης εἶνε ἐπίσης βαθειὰ συγκινημένη. Τὰ μάτια της ἔχουν βουρκώσει. Ἀπλώνει τὸ τρεμάμενο χέρι της και δίνει τὸ γράμμα στὴ νέα. Ἡ Ἰωάννα τὸ ἀρπάξει μὲ λαχτάρω, τὸ φέρνει στὰ εἰληή της και τὸ γεμίζει φιλιὰ κλαίγοντας πὸς δυνατὰ...

Ἡ θεῖα Μαγκέ κάθεται πλαί της και προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Μὴν κλαίτε δεσποινὶς!... Σὰς παρακαλῶ μὴν κλαίτε... Κάμετε κουράγιο... Ἄν ἔφατε πόσο σὰς ἀγαποῦσε κι' ὁ ἴδιος!... Ἢ σὰς πῶ, θὰ σὰς ἐξηγήσω, θὰ δῆτε... Κρατῆστε τὸ γράμμα!... Κρῦψτε τὸ στὸν κόρφο σας, σφογγίστε τὰ δάκρυά σας... Ἢ σὰς τὰ πῶ ὅλα...

Ἡ Ἰωάννα ἐκρυψε τὸ γράμμα στὸ μυρωμένο στήθος της και καθῆσε πὸς κοντὰ στὴν γρηθὰ Μαγκέ.

Κρέμονταν παιὰ ἀπ' τὸ στόμα της.

— Πέστε μου, τῆς εἶπε ἰκετευτικά, μὲ θυμόταν. Σὰς μιλοῦσε γιὰ μένα.

- Πέθαβε, δεσποινὶς, ψιθυρίζοντας τ' ὄνομά σας!
- Ἀλλῆθια;
- Ναι, ξεψύχησε ψιθυρίζοντας σιγά: «Ἰωάννα!... Ἰωάννα ἀγάπη μου!... Ἀγάπη μου!...»
- Ὑπέφερε πολύ, θεῖα Μαγκέ; Φαντάζομαι πόσο τραγικὲς θὰ ἦσαν ἡ τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του.
- Πονοῦσε γιατί δὲν θὰ εἶς ξανάβλεας. Μόνον αὐτὸ τὸν ἐνδιέφερε...
- Φτωχὲ μου Ζώης!...

(Ἀκολουθεῖ)

Θυμάται και στενάζει...

